

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

Marea biruință

Primăvara aceasta poporul nostru a sărbătorit marea biruință, mărețul eveniment istoric — terminarea colectivizării agriculturii. Astfel — prin biruința socialismului la sate cu aproape 4 ani înainte de termen — poporul întreg pășește hotărît spre desăvârșirea construirii socialismului. Socialismul a învins definitiv în țara noastră, la orașe și sate. Mîndru de succesele sale, poporul nostru privește cu încredere viitorul, pe care și-l făurește prin munca și puterea sa creatoare.

Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale (27—30 aprilie 1962), la care au participat pe lângă deputații Marii Adunări Naționale, 11 mii de invitați (președinții gospodăriilor colective, specialiști în agricultură, etc.), a făcut bilanțul activității desfășurate pe tărîmul transformării socialiste a agriculturii și a dezbătut problemele legate de reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu noile cerințe pentru creșterea continuă a producției agriculturii și dezvoltarea agriculturii noastre, care contribuie la mersul înainte al poporului întreg. Raportul cu privire la încheierea colectivizării agriculturii și reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P.R., a făcut o analiză profundă a condițiilor și etapelor în care s-a desfășurat colectivizarea agriculturii și a trasat sarcinile pentru continua dezvoltare a agriculturii socialiste. La discuții au luat cuvîntul nu numai deputații Marii Adunări Naționale, ci și mulți invitați, raportînd despre succesele obținute și luînd angajamente de noi realizări în viitor. Intr-o atmosferă de puternică însuflețire, participării la sesiune — deputați și invitați — au votat în unanimitate hotărîrea de aprobare a Raportului prezentat de d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat. Marea Adunare Națională a votat apoi în unanimitate proiectul de lege cu privire la înființarea Consiliului Superior al Agriculturii și a Consiliilor agricole regionale și raionale. Sesiunea aceasta, adevărată adunare a poporului, însuflețită de entuziasmul măreței biruinți, a hotărît astfel căile de consolidare a realizărilor de pînă acum și perspectivele dezvoltării agriculturii socialiste în viitor.

Privind peste procesul de colectivizare a agriculturii în anii puterii populare, distingem mai multe etape. În prima etapă

s-a dus lupta pentru exproprierea moșierilor și împărțirea pămîntului expropriat la țărănimea muncitoare. În felul acesta moșierimea a fost lichidată, marile moșii au fost desființate și țărani muncitori au devenit stăpîni pe pămîntul, pe care-l munceau și și-au îmbunătățit viața.

Dar mica gospodărie țărănească nu poate ține pas cu marile progrese ale industriei socialiste și nu poate satisface nevoile crescînde ale economiei naționale și ale poporului, pentru că ea rămîne la metode înapoiate de lucru, fiind incapabilă să folosească mecanizarea agriculturii și mijloacele avansate în producția agricolă. Singura cale de avînt a agriculturii și a dezvoltării ei continue și rapide era calea asocierii țăranilor muncitori în mari gospodării agricole colective, în care să se organizeze agricultura pe baza celor mai avansate mijloace. Astfel, din martie 1949 s-a trecut la etapa a doua: — munca de transformare socialistă a agriculturii. Caracteristică pentru etapa aceasta este înaintarea treptată și continuă a transformării socialiste a agriculturii pe măsura convingerii țăranimii muncitoare asupra superiorității agriculturii socialiste — cale spre belșug și lumină — și pe măsura creerii bazei tehnice-materiale necesare (înzestrarea agriculturii cu tractoare și alte mașini agricole, pregătirea cadrelor trebuincioase, etc.). Intovărășirile agricole — formă simplă de cooperare socialistă, au fost o adevărată școală, care a obișnuit pe țărani muncitori cu organizarea socialistă a muncii și a ușurat trecerea lor la gospodăria colectivă. O importanță deosebită în munca de colectivizare a avut pilda gospodăriilor colective, înființate în 1949 și anii următori, care prin producțiile mari obținute și prin nivelul de trai superior asigurat colectivștilor, au convins masele țărănești că numai aceasta este calea cea bună. În 1959 a început mișcarea de trecere în masă a țăranimii spre gospodăriile colective. Trecerea în masă a țăranimii s-a intensificat după 1 iulie 1961 și mai ales după consfătuirea pe țară a colectivștilor din decembrie 1961, care a avut un mare ecou în rîndurile țăranilor muncitori. Astfel, după o muncă de convingere stăruitoare de 13 ani, poporul nostru a sărbătorit bucuria mării biruinți — încheierea colectivizării agriculturii.

În timpul procesului de colectivizare a agriculturii a crescut continuu producția agricolă, vegetală și animală (la cereale, în primul rînd grîu și porumb, la floarea soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi, legume,

la numărul de animale, la producția de carne, lapte, lînă și ouă, etc.). Rezultatele obținute în 1961 de multe gospodării colective și gospodării de stat din toate regiunile țării — care au realizat producții medii stabilite în planul șesenal pentru 1965 (1.800 kg grîu la ha; 2.500—2.800 kg porumb la ha, etc.) — arată ce rezerve uriașe de sporire a producției există în agricultura socialistă. Folosirea integrală a acestor rezerve în întreaga agricultură a țării, duce la succese din ce în ce mai mari, la transformarea satelor și a vieții țăranilor, la mersul înainte mai rapid al poporului nostru pe calea desăvârșirii construirii socialismului în patria noastră.

Pentru dezvoltarea continuă a agriculturii socialiste s-au înființat: Consiliul Superior al Agriculturii — ca organ al Consiliului de Miniștri — și Consiliile agricole regionale și raionale, ca organe ale sfaturilor populare. Deasemenea au fost distribuite la gospodăriile colective cadre cu studii superioare (ingineri agronomi, zootehniști, medici veterinari), se îmbunătățește organizarea învățămîntului agricol de toate gradele, pentru asigurarea cadrelor necesare cu studii agricole medii și superioare, și se lărgește învățămîntul agrozootehnic pentru masele țăranilor colectivști. În gospodăriile colective se muncește altfel ca în gospodăriile individuale, adică după un plan de perspectivă pe o durată de mai mulți ani, cu mijloace mecanizate, folosind cele mai noi cuceriri ale științei agricole. De aceea e nevoie nu numai de cadre calificate, ci și ca toți țărani colectivști să-și însușească cunoștințe agrozootehnice temeinice, să muncească nu după vechile metode, ci într-un fel nou, avansat.

Hotărîrile sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale a R.P.R., au pus bazele dezvoltării continue în viitor a agriculturii noastre socialiste, care va produce din ce în ce mai mult, va schimba înfățișarea satelor noastre, va ridica nivelul de trai — material și cultural — al țăranimii colectiviste și va da un avînt puternic muncii creatoare a poporului întreg pentru desăvârșirea construirii socialismului în țara noastră.

Marele eveniment istoric s-a produs: colectivizarea agriculturii e un fapt măreț, care deschide noi perspective luminoase țăranimii colectiviste și poporului întreg. Pe calea desăvârșirii construcției socialismului poporul nostru — popor harnic și iubitor de pace — pășește cu bucurie spre noi victorii.

Telegraful Român

Datoria principală

Menținerea și consolidarea păcii este cea mai vitală problemă a vremii noastre și cea mai fierbinte dorință a oamenilor și popoarelor de pretutindeni. De aceea, obiectivul suprem al epocii noastre este lupta pentru pace. De succesul acestei lupte, atîrnă însăși viața noastră.

În epoca atomică, pentru continuarea vieții, este necesară renunțarea pentru totdeauna la război. De aceea, cea mai nobilă dorință a omenirii de azi este înlăturarea războaielor din viața popoarelor și făurirea unei lumi a păcii.

Sîntem deosebit de bucuroși că putem constata că omenirea se ridică, în zilele noastre, cu atîta hotărîre să-și apere viața, pe care vrea s-o trăiască în pace, întemeiată pe libertate și dreptate. Pentru că adevărata Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos este Biserica Păcii, nu a războiului; este Biserica dreptății, nu a silniciei; este Biserica libertății, nu a robiei; este Biserica vieții și nu a morții.

„Slava întru cei de sus lui Dumnezeu” și „pacea pe pămînt” sînt două realități ce nu pot fi despărțite una de alta. De aceea, nu avem dreptul să ne mulțumim numai cu asigurarea păcii veșnice. Pacea cu Dumnezeu nu este cu puțință decît atunci cînd există și pace între oameni.

Așa fiind, Biserica lui Hristos trebuie să ia o poziție clară și hotărîtă în fața problemei păcii și a războiului. Ea este dator să-și spună cuvîntul său limpede și să vină, cu toate posibilitățile ei de acțiune, în ajutorul omenirii, care caută azi mijloacele cele mai potrivite de menținere și de consolidare a păcii în lume.

Astăzi cuvîntul Bisericii trebuie să fie chemarea marelui profet al Testamentului Vechi: „Și va fi dreptate și pace” (Isaia 39, 8).

Porunca păcii și a dragostei, pe care Mîntuitorul a dat-o creștinilor, trebuie să călăuzească pe toți creștinii. De aceea, orice creștin este dator să ajute, din toate puterile sale, la făurirea condițiilor necesare pentru succesul luptei pentru pace, să ajute la înlăturarea din drumul către pace a tuturor piedecilor, pentru ca succesul luptătorilor pentru pace să fie deplin. Datoria de mare răspundere a fiecărui creștin este aceea de a ajuta în mod pozitiv mișcarea pentru pace.

Creștinul nu trebuie să rămînă un privitor pasiv la lupta care se desfășoară în lume între bine și rău. Din contră, el este dator să stea alături de forțele luminii și ale binelui, să fie în fruntea apărătorilor păcii și dreptății, pentru a ajuta cu toate puterile la statornicirea unei păci trainice pe pămînt. Acest lucru trebuie să-l săvîrșească cu deplina încredere că Dumnezeu păcii este cu toți (Rom. 15, 33) și că vom avea puțința să culegem „roadele păcii și ale dreptății” (Evr. 12, 11).

Aceasta este cea mai nobilă și mai sfîntă datorie a fiecărui creștin. Ea decurge din însuși faptul că urmăm pe Hristos și este obligația chemării noastre creștine (Efes. 4, 1).

A fi în slujba păcii însemnează propriu-zis a fi în slujba lui Hristos. Munca în slujba păcii are aceeași valoare ca și ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Desăvîrșirea religioasă și morală este legată și condiționată de năzuința după pace. Cu alte cuvinte, nu poți fi creștin adevărat, dacă nu ești luptător cu adevărat pentru pace.

Este adevărat: într-un anumit înțeles, pacea se înlătură mai greu decît războiul. Ea reclamă un mult mai mare efort creator, o căutare cu răspundere a unor căi și condiții de viață din ce în ce mai bune. Dar biruirea acestei greutăți dă vrednicie vieții omenești. Pe de altă parte, avem nădejdea tare că Domnul nostru Iisus Hristos ne va călăuzi, prin luminile și prin Harul Său, pe drumul pe care trebuie să mergem.

Oricît de mare ar fi puterea răului prin armele atomice, ea nu poate înfrînge duhul dragostei creștine, care nu îngăduie ca omenirea, înzestrată cu chipul lui Dumnezeu și răscumpărată prin jertfa lui Hristos Omul-Dumnezeu, să aștepte dezlegarea destinului său prin focul atomic!

Viață, Pace și Bucurie

Învierea Domnului este biruința vieții asupra morții. De aceea la slujba învierii auzim cîntări ca acestea: „Prăznuim omorîrea morții, sfărîmarea iadului și începătura altei vieți veșnice”; „Paștile Domnului, Paștile; că din moarte la viață și de pe pămînt la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi” ș. a. Prin înviere Mîntuitorul a biruit moartea pentru totdeauna și a nimicit stricăciunea firii, arătînd astfel că El este stăpîn al morții și Domn al vieții (Isaia 25, 8; I Cor. 15, 54—55; Osea 13, 14).

Prin învierea Sa, Mîntuitorul Hristos ne-a arătat că nu moartea ci viața este rostul adevărat și firesc al omului în lume. „Eu am venit, spune Mîntuitorul, ca lumea viață să aibă și încă din belșug” (Ioan 10, 10). Iar viața aceasta pămîntească, omul trebuie s-o pună în slujba idealurilor înalte, în slujba binelui, a dragostei și a fericirii semenilor săi, pentru a constitui astfel o arvună a moștenirii vieții veșnice.

În al doilea rînd Învierea Domnului Hristos este biruința păcii împotriva tulburării, războiului. Căci din jertfa și învierea Mîntuitorului izvorăște pacea noastră cu Dumnezeu, pacea interioară cu noi înșine și pacea între oameni. „Pace vouă!” (Ioan 20, 19, 21, 26) au fost primele cuvinte pe care Mîntuitorul Hristos le-a adresat ucenicilor Săi după slăvita Sa înviere. La nașterea lui Iisus, cetele îngerești cîntau imnul păcii deasupra peșterii din Betleem (Luca 2, 13—14). La Înviere însă, însuși Iisus Hristos, Domnul vieții și al păcii întîmpină pe ucenicii Săi și pe creștinii de totdeauna cu salutarea păcii. La pace și bună înțelegere ne îndeamnă și cîntările de la slujba învierii, prin cuvinte ca acestea: „Ziua învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm”. ș. a. Pacea constituie pămîntul bun și roditor, și totodată climatul favorabil și necesar, în care trebuie sădît pomul vieții omenești, pentru a crește și a rodi însutit roada binelui și a virtuții, roada progresului moral și material, roada civilizației care să fie puse numai în slujba vieții. De aceea pacea nu este numai un îndemn sau sfat ci o poruncă categorică pentru fiecare om, pe care trebuie s-o împlinim prin gînduri, cuvinte și fapte ziditoare de pace.

În al treilea rînd, Învierea Domnului este biruința bucuriei asupra întristării. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într-însa”. Pe cit de mare și apăsătoare a fost întristarea apostolilor și a femeilor mironosițe în timpul patimilor pe atît de mare și copleșitoare este bucuria învierii (Ioan 16, 19—22). „Și s-au bucurat ucenicii cînd au văzut pe Domnul” (Ioan 20, 20). De aceea toate cîntările de la slujba învierii ne cheamă la bucurie. „...Veniți toți credincioșii să ne închinăm sfintei

Precum nici o piedică nu este de netrecut și nici o primejdie de nebiruit, pentru cel ce vrea să-și dobîndească mîntuirea și fericirea, tot la fel, nici pentru cei ce vor cu adevărat să trăiască în pace și să înlătore războiul, nici o piedică nu este de înlăturat.

Dumnezeu ne-a hărăzit să trăim într-o epocă în care orice pasivitate, orice abateri de la calea cea dreaptă în atitudinea noastră față de problema menținerii și consolidării păcii pe pămînt este o crimă împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor!...

Nu ne este îngăduit să fim neîncrezători. Să avem curajul să acționăm pentru dragostea față de om care aparține lui Dumnezeu, susținînd pacea prin fapte.

C. Sirbu

învierii lui Hristos că iată a venit prin cruce bucurie la toată lumea...”

Dar bucuria învierii nu este numai bucuria zilei de Paști, numai bucuria celor 40 de zile de la Paști pînă la Înălțarea Domnului, numai bucuria din duminici cînd se prăznuiește învierea Domnului, ci este bucuria întregului an, a întregii noastre vieți, este bucuria de fiecare zi și clipă a vieții noastre. Căci viața închinată binelui, viața trăită în pace și dragoste sădește în inimile oamenilor, ca un miros de bună mireasmă duhovnicească, bucuria sau fericirea.

Totul pentru viață, totul pentru pace, totul pentru bucurie și fericire! Acesta este imperativul, aceasta este chemarea ce se desprinde din Învierea Domnului, din întreaga învățătură creștină.

Ceea ce primejduiește viața, pacea și fericirea omului este războiul. Pentru că războiul aduce moartea a mii și milioane de vieți omenești; el alungă pacea și provoacă certuri, neînțelegeri și lupte sîngeroase între oameni; el ne lipsește de bucuria și fericirea vieții și lasă în urmă numai ruină, lacrimi și suferințe grele. De aceea omenirea de astăzi vrea să înlătore, odată pentru totdeauna, pericolul războiului, și să deschidă o eră nouă în istorie: era vieții, a păcii și a bucuriei, era dreptății, a libertății și a dragostei între oameni și popoare. La realizarea acestui ideal sublim trebuie să contribuie toți oamenii; nici un efort nu este prea mare pentru înlăturarea lui. La aceasta sîntem chemați și noi creștinii, ca să dovedim prin fapte că „pacea lui Hristos” este vie în inimile noastre și să împlinim cuvîntul Mîntuitorului: „Feriți-vă de pace că aceea îi lui Dumnezeu se vor chema” (Matei 5, 9).

Protos. I. Crăciunăș

LA HRAM

În 4 mai 1962, praznicul „Izvorul Tămăduirii”, a avut loc hramul Sf. Mănăstiri de la Sîmbăta de Sus (Făgăraș). Sf. Liturghie s-a săvîrșit de un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. vicar Tr. Belășcu.

La sfîrșitul Sf. Liturghii au predicat: Pr. arhim Serafim Popescu, despre viața cea nouă în bucurie și pace; Pr. prot. Ionașcu (Făgăraș) despre muncă și pace; pr. consilier arhiepiscopesc I. Velțan despre Maica Domnului; Pr. Prof. N. Mladin despre dragoste, ca legea principală a vieții creștine, care adună la muncă comună pentru binele tuturor; pr. vicar Tr. Belășcu, care aduce cuvînt părintesc din partea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și îndeamnă la muncă pentru înflorirea patriei și la luptă pentru pace, împotriva ațîțătorilor la război.

După Sf. Liturghie soborul s-a împărțit în trei: unii preoți în frunte cu P. C. vicar Tr. Belășcu au săvîrșit sfințirea apei la fîntînă și ectenia de pomenire la mormîntul Mitropolitului Nicolae Bălan, alții au slujit la altar Sf. Maslu, iar pr. arhim. Serafim a împărțit pe credincioși în biserică.

N.

Despre Adunarea Generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor

Răspunzând invitației Institutului Teologic de grad Universitar-Sibiu, P. C. vicar Alexandru Ionescu al Arhiepiscopiei București a vorbit în Aula Institutului la 19 aprilie a. c. (orele 17) despre Adunarea Generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la New-Delhi (India), ce a avut loc între 19 noiembrie—5 decembrie 1961. P. C. Sa a participat la această Adunare și a făcut o expunere vie, istorisind călătoria pînă în India și înapoi și felul cum s-au desfășurat lucrările în fiecare zi. Cei prezenți la expunere — P. C. vicar Tr. Belascu, consilieri arhiepiscopiești, profesorii Institutului și studenții teologi, protopopul și preoții din Sibiu — au ascultat cu mare atenție pe conferențiar și l-au răsplătit cu vii aplauze.

In cele ce urmează nu putem decît să amintim cîteva date mai însemnate, din cele prezentate de P. C. vicar Alexandru Ionescu.

Din țara noastră la Adunarea de la New-Delhi a luat parte o delegație formată din: I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei și Pr. Alex. Ionescu (pentru Biserica noastră), decanul Dr. H. Binder (pentru Biserica Ev. luterană C.A. Sibiu), prof. T. Kosma (pentru Bis. luterană ungară, Cluj), episcopul Alex. Butti (pentru Bis. reformată, Oradea) și I. Chivu (tălmăciu, oaspete al Bis. reformate). La lucrări au participat 577 delegați a peste 200 Biserici protestante și ortodoxe, cinci observatori romano-catolici, mulți consilieri, oaspeți, ziariști, etc. Lucrările au început în 19 noiembrie 1961 cu o slujbă de deschidere, săvîrșită de reprezentanți ai mai multor Biserici, între care reprezentantul ortodox — (I. P. S. Arhiepiscop Iacob al Americii) a citit Credeul în l. greacă. În tot timpul celor trei săptămîni — cît a ținut Adunarea — delegații Bisericilor Ortodoxe au slujit acolo unde erau găzduiți și de cîteva ori au săvîrșit Sf. Liturghie în fața celorlalți delegați de la Adunare.

Ședințele au fost ședințe generale, deliberative și de lucru și ședințe pe comisii și comitete.

Tema generală: „Iisus Hristos — lumina lumii (creștine)” — a fost prezentată de episcopul luteran Gottfried Noth (Germania Federală), care a pornit de la In. 8, 12. Iisus Hristos este lumina noastră pentru că El este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și a venit în lume ca să descopere voia lui Dumnezeu. Pe credința aceasta se bazează unitatea creștinilor. Sf. Apostoli au urmat Domnului, împlinind poruncile Lui și slujind semenilor în numele Lui. Biserica trebuie și ea să urmeze lui Hristos și să fie în slujba omului, a mîntuirii și vieții.

În legătură cu tema generală s-au mai tratat trei teme: Mărturisirea, Slujirea, Unitatea.

Tema: „Chemați să mărturisim” a fost dezvoltată de pastorul Dr. Paul D. Devenandan (India). El a spus că Evanghelia trebuie prezentată în forme potrivite cu nevoile credincioșilor din diferite țări și cu situațiile din vremea noastră. De aceea azi trebuie mai ales să arătăm voia lui Dumnezeu cu privire la pace, egalitate și libertate.

Tema: „Chemați să servim” a fost dezvoltată de prof. univ. M. Takenake (Japonia), care a artătat schimbarea ce a adus-o credința creștină în cei ce au primit-o. Creștinii trebuie să slujească oamenilor, așa cum Hristos a slujit tuturor. Biserica este în slujba lui Hristos și prin Hristos în slujba oamenilor.

Tema: „Chemați la unitate” a fost dez-

voltată de prof. teol. luteran Dr. I. Sittler din Chicago (S.U.A.), care a spus că Bisericile creștine trebuie să fie una în Hristos. Tot despre unitatea Bisericii a vorbit: Arhiepiscopul de Canterbury, Dr. A. M. Ramsey (anglican), care pe temeiul textului de la Ioan 17, susține că teologia, care se bazează pe Sf. Scriptură, scrierile Sf. Părinți și Sf. Liturghie poate apropia pe creștini unii de alții. Iar Dr. Nikos Nisiotis, prof. la Institutul Ecumenic de la Bossey, vorbind despre „Ortodoxia orientală mărturisește o singură Biserică și stă în serviciul ei”, arată că unitatea e însăși viața Bisericii. Unitatea nu se bazează pe o autoritate centrală (cum e papa), nici numai pe propovăduirea Evangheliei (cum e în protestantism), ci e o unitate harismatică și euharistică, în Duhul Sfînt. Bisericile trebuie să caute unitatea și să ajungă la deplinătatea descoperirii, ce ni s-a dat în Iisus Hristos.

Pe lângă aceste teme s-au mai ținut și alte conferințe. Astfel, S. Fr. Akanu Ibiam, guvernatorul general al Nigeriei Orientale, a trimis textul Conferinței: „Incotro merge Africa?”, în care a scris că în Africa creștinii sînt în minoritate și influența lor scade. Cauza acestei situații este faptul că misionarii catolici și protestanți au sprijinit stăpînirea colonială a albilor, care au asuprit pe negrii. Misionarul a venit ca un stăpîn și disprețuiește pe africani: „Este cu totul neobișnuit ca un misionar să meargă în casa africanilor creștini cu atît mai puțin în cea a necreștinilor”. Odată cu eliberarea de sub jugul colonialiștilor europeni, africanii nu vor să mai audă nici de „religia albilor”. Creștinismul în Africa poate avea un rol numai dacă e propovăduit de africani și dacă recunoaște libertatea și drepturile africanilor. Decanul seminarului luteran din New-York, Fr. Nolde, a spus că — spre a feri lumea de distrugere — Bisericile trebuie să sprijinească lupta împotriva războiului și nedreptății, pentru destindere internațională, întărirea păcii și libertate.

De asemenea s-a vorbit despre tema: „Biserica față de rapidele transformări sociale”, arătîndu-se că Bisericile trebuie să lucreze în mod unitar și să îndrumeze pe creștini să se încadreze în viața socială actuală, să participe la lupta pentru dreptate și pace, pentru progres și libertate. Creștinii trebuie să meargă înainte cu societatea, care se înnoiește mereu, să slujească binelui obștesc.

S-a hotărît ca în viitor Comisia Bisericilor pentru Afacerile Internaționale să se ocupe cu pacea și securitatea internațională, dezarmarea și experiențele nucleare, dezvoltarea țărilor noi, tratative pentru rezolvarea problemelor litigioase, etc.

Primul ministru Nehru (India) în cuvîntarea ținută la Adunarea Bisericilor (3 decembrie 1961) a arătat că creștinii trebuie să ia atitudine publică împotriva războiului rece, pentru prietenia între popoare, pentru pace.

Adunarea Generală a luat o seamă de hotărîri importante: la 19 noiembrie 1961 a aprobat primirea (integrarea) Consiliului Internațional al Misiunilor în Consiliul Ecumenic al Bisericilor; la 20 noiembrie 1961 a aprobat primirea în Consiliul Ecumenic al Bisericilor a 23 de Biserici, între care 11 din Africa, iar patru Biserici Ortodoxe (Rusă, Romînă, Bulgară și Po-

lonă). Cele patru Biserici Ortodoxe au fost întîmpinate cu mare bucurie de toate Bisericile. Astăzi, pe lângă Biserica Ortodoxă Romînă, mai sînt membre ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor și Bisericile luterană C.A., luterană-ungară și reformată din țara noastră. Într-un interviu, acordat în 24 noiembrie 1961 radioteleviziunii canadiene, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei, mulțumind pentru felul cum a fost primită Biserica noastră la această Adunare a Bisericilor, a spus că Biserica Ortodoxă Romînă a sprijinit și sprijinește Mișcarea Ecumenică pentru că ea deschide posibilitatea de a lucra pentru unirea Bisericilor, dacă ele merg pe calea lui Hristos și se luminează la lumina lui Hristos. Totodată arată că în țara noastră s-a realizat colaborarea frățească între toate Bisericile creștine. De acum înainte Biserica noastră „are posibilitatea să lucreze mai intens pe plan ecumenic, la triumful dragostei creștine și al unității bisericilor pentru buna înțelegere între oameni și pace între popoare”.

Adunarea Generală — în ședința din 1 decembrie 1961 — a hotărît ca baza de conlucrare a Bisericilor în Consiliul Ecumenic al Bisericilor să fie aceasta: „Consiliul Ecumenic al Bisericilor este o Asociație frățească de Biserici, care mărturisesc pe Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mîntuitor, după Scripturi, și se străduiesc să răspundă împreună la chemarea lor comună pentru slava unui singur Dumnezeu Tată, Fiul și Duhul Sfînt”. Așadar, membri ai Consiliului Ecumenic pot fi acele Biserici care cred în Sfînta Treime și în Domnul Dumnezeu și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos și voiesc ca împreună să hotărască și să acționeze în chestiuni de interes comun, să strîngă legăturile frățești întredolaltă. Fiecare Biserică rămîne în rînduierile ei, însă în duhul dragostei lui Hristos toate Bisericile se respectă reciproc, caută să se cunoască mai bine și să ia hotărîri comune și să întreprindă acțiuni comune în probleme comune.

Adunarea Generală a primit cu bucurie mesajele adresate ei de Sanctitatea Sa Patriarhul Ecumenic Atenagora din Constantinopol și de Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii, în care se arată necesitatea unirii tuturor creștinilor, mai ales pentru a spori eforturile pentru pacea în lume.

Adunarea Generală a adoptat mai multe rezoluții și apeluri. Rezoluția cu privire la antisemitism declară antisemitismul „păcat împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului” și cheamă bisericile să lupte împotriva acestui păcat. Mesajul către creștinii din Africa de Sud cheamă la lupta împotriva segregăției rasiale. În 5 decembrie 1961 Adunarea Generală a adoptat **Apelul către toate guvernele și către toate popoarele**. În acest Apel se spune între altele că:

1. „Războiul este dușmanul nostru comun”, pentru că e o crimă împotriva omului și aduce distrugerii foarte mari;

2. „Pentru a ne întoarce de la drumul războiului și a urma pe cel al păcii, trebuie să renunțe toți la amenințarea cu violență” (vezi: amenințarea cu război atomic venită din partea cercurilor militariste din S.U.A., Germania Federală, etc.). „să se pună capăt cursei înarmărilor”, să se realizeze dezarmarea completă, generală și controlată, începînd cu „încetarea controlată a experiențelor nucleare”. Prin-

(Continuare în pag. 4)

Cuvînt la sărbătoarea Înălțării Domnului

Plinind rînduiala cea pentru noi și cele de pe pămînt unindu-le cu cele cerești, Domnul S-a înălțat la cer, ridicînd în sinul Sfintei Treimi firea omenească cu care S-a unit la întrupare. În felul acesta, El a învrednicit de negrăită cinste firea omenească, pe care a înălțat-o mai presus de cele cerești.

Prin întrupare Fiul lui Dumnezeu S-a unit cu firea omenească pentru veșnicie. Din clipa întrupării în persoana Fiului lui Dumnezeu sînt două firi: firea dumnezeiască și firea omenească. Despre aceste două firi în persoana Fiului lui Dumnezeu sfinții Părinți spun că sînt unite în chip neamestecat și neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, este Dumnezeu adevărat și om adevărat, iar aceasta în veșnicie.

(Continuare din pag. 3)

cipiile Chartei O.N.U. să fie respectate, rezolvîndu-se toate neînțelegerile internaționale prin tratative și nu prin violență. Increderea să fie întărită, relațiile economice și culturale dintre popoare să fie sporite, pacea să se bazeze pe dreptate, ca toți oamenii, toate popoarele să se bucure de binefacerile civilizației. „Pentru ca să vină pacea în dreptate, zice Apelul în încheiere, noi angajăm eforturile noastre necentenite și cerem ajutor de la toate Bisericile prin acțiunile și rugăciunile lor”.

În celălalt **Mesaj**, adresat **către toate Bisericile membre ale Consiliului și către parohiile lor**, după ce exprimă bucuria că Mișcarea Ecumenică s-a lărgit prin primirea de Biserici „membre noi, atît din vechea tradiție ortodoxă a creștinătății răsăritene, cît și din Africa, Asia, America Latină și alte regiuni ale lumii”, se arată că creștinii trebuie să sprijinească lupta împotriva războiului, a mizeriei, a opri-mării și pentru pacea între popoare „în dreptate și libertate, pentru ca pricinile atîtor mizerii temporane să poată fi nimicite”. Creștinii trebuie să lucreze împreună și să se roage împreună pentru în-tărirea unității lor.

I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei în ședința din 7 decembrie 1961 a mulțumit delegaților de la Adunarea Generală pentru simpatia arătată Bisericii noastre și celorlalte Biserici Ortodoxe și a apreciat rezultatele bune ale acestei întruniri creștine.

Delegații Bisericii Ortodoxe Romîne, împreună cu delegați ai Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol, ai Patriarhiei Ruse și ai Arhiepiscopiei Grecești, au făcut, în zilele de 6—10 decembrie, o vizită prietenească Bisericii Siriene din Malabar (Statul Kerala, din India de Sud, în care Stat 32% din populație e creștină), care a fost întemeiată de Sf. Apostol Toma.

Din aceste cîteva date se vede că Bisericile creștine din toată lumea, legate prin aceeași credință în Sf. Treime și Domnul nostru Iisus Hristos, sînt totodată unite în aceeași voință de a sluji omenirii prin străduința de a înlătura războiul, nedreptatea, mizeria, oprimarea, colonialismul, rasismul și de a susține instaurarea păcii, dreptății, libertății, bunăstării și prieteniei între popoare. În felul acesta ele au arătat că sînt alături de lupta popoarelor pentru pace și progres. Biserica noastră, care e membră a Consiliului Ecumenic al Bisericilor, a sprijinit și sprijinește, prin ierarhii, preoții și credincioșii ei, lupta aceasta a tuturor creștinilor și a tuturor popoarelor pentru pacea a toată lumea și fericirea tuturor.

Prof. N. Mladin

Cînd era cu trupul pe pămînt, firea dumnezeiască a lui Iisus Hristos era și în trup și pretutindenea, și pe pămînt și în cer. Despre aceasta mărturisește El însuși, în cuvintele: „Nimenea nu s-a suit în cer, fără numai cel ce s-a pogorit din cer, Fiul omului, care este în cer” (Ioan 3, 13). În acea vreme, însă, cu firea omenească era numai pe pămînt.

După ce a plinit în trup cele spre mîntuirea noastră, Fiul lui Dumnezeu, rămînînd mai departe cu Dumnezeirea pretutindenea, a ridicat la cer firea omenească cu care S-a unit, adică trupul și sufletul omenească pe care l-a primit la întrupare. Din această clipă a înălțării, trupul lui îndumnezeit se afla în cer întru mărire dumnezeiască. În chip tainic El se află și în sînta Euharistie.

Cînd prăznuim înălțarea Domnului la cer, și în general cînd ne gîndim la această înălțare, noi avem în vedere ridicarea la cer a trupului și sufletului pe care l-a luat Fiul lui Dumnezeu la întrupare, adică înălțarea în sinul Sfintei Treimi a firii omenești.

Despre înălțarea la cer vorbește Sfîntul Evanghelist Marcu (16, 19), Sfîntul Evanghelist Luca (24, 50—51). Mai amănunțit, însă, amintește Sfîntul Luca în cartea Faptelor Sfinților Apostoli (1, 9—12). La ea se gîndesc și alți sfinți scriitori ai Noului Testament, cînd spun că: „Iisus Hristos se afla șezînd de-a dreapta lui Dumnezeu” (Col. 3, 1; I Petru 3, 22, 22) sau că El se va pogori din cer întru mărire (Fapte 3, 21; Fil. 3, 20—21; I Tes. 4, 16) și altele.

Pe temeiul celor spuse în Sfînta Scriptură a Noului Testament și propovăduite în Sfînta Biserică, cu privire la Înălțarea Domnului, noi credem și mărturisim că Iisus Hristos S-a înălțat la cer.

Credința noastră în adevărul înălțării la cer a Domnului trebuie să o facem lucrătoare spre mîntuire. La aceasta ne îndeamnă și Sfîntul Apostol Pavel, prin cuvintele: „Dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Iar cînd Hristos, care este viața voastră, se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru mărire” (Coloseni 3, 1—4). Potrivit acestor cuvinte ale Sfîntului Apostol, gîndul la Înălțarea Domnului, la Hristos cel înălțat la cer, trebuie să ne fie mereu un îndemn pentru a cugeta cele de sus. Ce se înțelege prin aceasta?

Sfîntul Apostol nu s-a mulțumit numai să dea un astfel de îndemn, ci în cele ce urmează îndemnul, el a arătat și chipul lucrării în vederea unei astfel de cugetări, spunînd colosenilor să înlătore din viața lor patimile care robesc min-tea și inima. Dintre aceste patimi Sfîntul Apostol amintește: desfrînarea, necurăția, pofta rea, zgîrcenia, pe care și închinare la idoli o numește. — minia, răutatea, defăimarea, cuvîntul de rușine (Col. 3, 5, 8). Față de astfel de patimi, cei ce cred în Iisus Hristos cel înălțat la cer trebuie să fie ca morți, căci numai așa viața lor este plăcută lui Dumnezeu.

Prin desființarea în noi a acestor patimi se nimicește omul cel vechiu, omul păcatului și cu el deodată se nimicește și cugetarea cea păcătoasă. Dar Sfîntul Apostol nu voințe numai să părăsim cugetarea cea păcătoasă, ci el vrea ca și cele de sus să le cugetăm. Omul cel vechi trebuie nimicît, ca să se nască sau să învieze omul cel nou, iar acesta de asemenea cugetă, numai că cugetarea lui este nouă, cugetare la cele de sus, adică la virtuți. De aceea Sfîntul Pavel nu s-a oprit numai la îndemnul de a înlătura patimile din viața noastră, ci în vederea cugetării celei de sus, pe temeiul gîndului la Înălțarea Domnului, face și îndemnul la agonisirea virtuților. El zice

să ne îmbrăcăm ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu haina țesută din milostenie, bună-tate, smerenie, blîndețe, îndelunga răbdare, în-găduință și mai ales cu dragoste, despre care zice că este „legătura desăvîrșirii” (Col. 8, 12—14). Cei ce își agonisesc aceste bunătăți în sufletul lor, pe lingă cugetarea cea duhovnicească, primesc de la Dumnezeu și pacea sufletului și întru mulțumire petrec (Col. 3, 15).

Fiecare dintre virtuțile pomenite mai sus ne deschid calea către Dumnezeu, prin îmbunătățirea sufletescă, dar dintre toate acestea mai cuprinzătoare sînt blîndețea și smerenia. Pentru aceea a și zis Domnul: „Învățați-vă de la mine că sînt blînd și smerit cu inima, și veți avea odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29).

Despre blîndețe spun Sf. Părinții că este materia smereniei, iar despre smerenie zic că este ușa nepătimirii și desrădăcinătoarea patimilor.

Cel ce prin blîndețe și smerenie se desbracă de patimi, acela se înalță către dragostea cea duhovnicească, ce nu poate fi ajunsă decît de cel nepătimaș.

Aceasta este calea înălțării noastre către cer, acolo unde este Iisus Hristos, șezînd de-a dreapta Tatălui. Ea începe cu silința noastră de a căuta cele de sus, de a cugeta cele de sus, de a părăsi cugetarea păcătoasă. Pornind de la cugetarea celor bune, noi putem să împlinim cu fapta cele ce le cugetăm după voia lui Dumnezeu, iar împlinirea cu fapta a acestor bune cugetări, ne întărește într-o cugetare și mai duhovnicească.

„Cerule” nu este un loc undeva dincolo de stele. „Cerule” este a fi împreună cu Dumnezeu. Și împreună cu Dumnezeu (adică „înălțat la cer”) este tot creștinul, care se lapadă de păcate și face binele, devenind iubitor, blînd, smerit, jertfelnic pentru alții, etc. Pe măsură ce devenim mai curați și mai virtuțoși, ne simțim mai „înălțați la cer” împreună cu Iisus Hristos. Fie ca și noi, prin smerenie, blîndețe și prin toate virtuțile să ne îmbunătățim viața, ca să avem parte cu Hristos cel înălțat la cer, întru slava sfinților.

Ierod. Teofil

† Preotul Traian Popoviciu

La 1 aprilie 1962 a adormit în Domnul preotul Traian Popovici din parohia Sibiel — protopopiatul Sibiu. Născut în Sibiel la 30 aprilie 1899 din familie veche preotească, a urmat școala primară în comuna natală, de unde a trecut la școala normală din Sibiu. În anii 1923—1927 a frecventat cursurile Academiei Teologice din Sibiu.

În anul 1928 a fost hirotonit preot pentru parohia Fintina din prot. Rupea, unde a păstorit pînă în anul 1933, cînd a venit în parohia Sibiel în locul tatălui său. Aci a slujit neîntreput 29 ani la altarul Domnului, fiind prețuit de credincioși pentru modestia lui și pentru dragostea față de cele sfinte.

A trăit o viață familiară creștinească. Fiind harnic și muncitor, cu fire blîndă și cu multă dragoste față de credincioșii săi, și-a împlinit „slujba sa deplin”.

Slujba înmormîntării s-a săvîrșit în ziua de 3 aprilie 1962 de către un sobor de preoți, în frunte cu protopopul Ioan T. Munteanu — Sibiu. Despre viața și activitatea celui adormit au vorbit: prot. Ioan T. Munteanu din partea protopopiatului, Dl Andrei Oțetea — ca fiu al comunei Sibiel, Ioan Nistor — cîntăreț bis. în numele credincioșilor din parohie și un credincios din parohia Fintina, unde și-a început activitatea preotească.

Veșnică să-i fie pomenirea și Domnul Dumnezeu să-l așeze în ceata dreptilor Săi.

Pr. D. C.